

Γη και ελευθερία

Τεύχος 3 Τροιζηνία Μάιος 1998

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- ΕΙΣΑΓΩΓΗ, σελίδα 2
- ΤΟ ΤΟΠΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ, σελίδα 3
- ΓΕΩΡΓΙΑ, σελίδα 9
- ΚΑΡΑΤΖΑΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ 1944, σελίδα 12
- ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ, σελίδα 14
- ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ: Η καταστροφή της Γαυδοπούλας, σελίδα 17

Πρόκειται για ένα τοπικό δελτίο ό-
σον αφορά την εμβέλεια της ανάγνω-
σής του. Φιλοδοξία είναι να σταματή-
σει να εκδίδεται στην περίπτωση που
μια συνθήκη ελεύθερης δικτύωσης πο-
λιτών συμβαδίζει τόσο με την άμεση
δημοκρατία όσο και με την αναζήτηση
της οικουμενικής κοινωνίας με θε-
σμούς λήψης αποφάσεων για τις οποίες
θα ισομετέχουν οι ίδιοι οι πολίτες. Το
ζητούμενο είναι δηλαδή η πολιτική ως
εντός ουσίας πράξη:

Η πρόσωπο με πρόσωπο συναποφά-
σιση και μια οικονομία ανάλογη με τη
δημοκρατία αυτή. Ο Δήμος (με την
αρχαιοελληνική έννοια της λέξης) ως
κύτταρο συγκρότησης της κοινωνίας,
μέσω της συνομόσπονδης δικτύωσής
του με κάθε ανάλογο πυρήνα ζωής —ο
οποίος επανασυγκροτεί τους θεσμούς
από τα κάτω— αποτελεί την πλέον α-
ληθινή έκφραση της πολιτικής ζωής
στις ανθρώπινες δυνατότητες.

Η αρμονία μεταξύ ατόμου και κοι-
νωνίας προϋποθέτει τη δημιουργία
στήριξη και ανάπτυξη θεσμών αλλη-
λεγγύης οι οποίοι δεν κατευθύνονται
από ιεραρχημένες έως ιεραρχικές δο-
μές αλλά από μια τουλάχιστον ρητή,
ισότιμη και αμοιβαία διαλεκτική συ-
νύπαρξη και οργάνωση. Το ξεπέρα-
σμα των ρόλων, οι οποίοι τείνουν στη
διαρκώς μεταβαλλόμενη κατάσταση
να περιχαράκωνουν όλους και όλες σε
πλασματικές κατηγορίες ή όχι, είναι
κι αυτό μια δυναμική η οποία συνεπι-
κουρεί αν όχι καθορίζει το παρόν-
μέλλον από μια τέτοια οπτική γωνιά.
Η ιεραρχία ως θεσμική πράξη αλλά
και ως ``αυταπόδεικτη`` αξία τεκμη-
ριώνεται ως μόνιμος θιασώτης της
ζωής που με τη σειρά της γίνεται α-
ποστολή μια διατεταγμένη υπηρεσία.

Έτσι, στο έντυπο δελτίο αυτό, οι
προτάσεις, οι θέσεις για τους κοινωνι-
κούς θεσμούς, βρίσκονται πέρα από
την ιεραρχική, συγκεντρωτική οργά-
νωση αλλά και πέρα από την εξατομι-
κευμένη ``λύση`` η οποία διαγράφει
την κοινωνία, επιτείνει το κοινωνικό
αδιέξοδο σταθεροποιώντας τις εκμε-
ταλλευτικές, ιεραρχικές σχέσεις. Η
εργασία, η παιδεία, η οικονομία, η
τοπική κοινωνία, η φύση μακριά από
την ανθρωποκεντρική αλλά και βιοκε-
ντρική σκέψη και στα πλαίσια μιας ο-
λιστικής —εν δυνάμει— προσέγγισης
και ερμηνείας θα έχουν τη θέση τους
στο δελτίο. Πιο συγκεκριμένα το
κράτος ως ο υπέργραφειοκρατικός
μηχανισμός εναπόθεσης των ευθυνών
της κοινωνίας, η τοπική ``αυ-
τό`` διοίκηση ως διαμεσολαβητικός ε-
ξουσιαστικός θεσμός, η εργασία μέσα
από τη δαιδαλώδη οικονομία της α-
γοράς, η ``παιδεία`` ως μηχανισμός
κατασκευής υπηκόων, η καταστροφή
της φύσης ως απόρροια μιας συγκε-
κριμένης δομής, της εξουσίας και του
κέρδους αντίστοιχα. Η ελάχιστη λοι-
πόν αυτή βούληση στοχεύει άμεσα να
συμβάλλει στη δημιουργία μιας τοπι-
κής κίνησης πολιτών ως άμεσο βήμα
ελεύθερου διαλόγου για την αποδό-
μηση των ιδίων των θεσμών και για
την αναδημιουργία τους από τη βάση
προς τα πάνω. Ορθολογικοποιώντας
τις παραδοσιακές μορφές αλληλεγγύ-
ης σε θεσμικό και οικονομικό επίπεδο
και συνομόσπονδα δικτυώνοντας τις
πρωτοβουλίες ενάντια στην εξουσία
και το κεφάλαιο είναι το βήμα όχι για
τον παράδεισο αλλά για έναν κόσμο
όπου ο καθένας κάτι θα έχει να
π(ο)ιεί.

Νίκος Δρέττας τηλ. 25450
Γιώργος Κυριακού τηλ. 26166
Γαλατάς Τροιζηνίας

ΤΟ ΤΟΠΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΙΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Όπως άλλωστε ήταν αναμενόμενο, οι ιαχές των των αντιθέτων στο Σ/Ν «Καποδίστριας» σίγησαν αφενός γιατί οι κεντρικότερες Τοπικές «Αυτοδιοικήσεις» ωφελήθηκαν προσαρτώντας τις μικρότερες – εννοούνται αυτές πόλεις η χωριά οι οποίες είχαν μεγαλύτερη πρόσβαση στα Μ.Μ.Ε., σε ανώτερα κομματικά κλιμάκια, σε υπουργικούς θώκους η έχουν μια διαμορφωμένη αστική υποδομή σε κτίρια και υπηρεσίες- και αφετέρου ο υπουργός υπάλληλος της Ε.Ε. παρέπεμψε τους διαφωνούντες σε μια ακαθόριστη μελλοντική ένσταση/δικλείδα ασφαλείας για το νεοσυγκεντρωτισμό του νομοσχεδίου του. Στη συντριπτική τους πλειοψηφία-αν όχι όλες- οι κινητοποιήσεις δεν έθεσαν ούτε στο ελάχιστο το ζήτημα της λαϊκής συμμετοχής στα όργανα των αποφάσεων η την ισότιμη και άνευ διοικητικών όρων συνεργασίας με άλλες κοινότητες. Η δε πανελλήνια συντονιστική επιτροπή ενάντια στο σχέδιο «Καποδίστριας» έθετε μόνο

το ζήτημα της εναντίωσης σε αυτόν. Οι δημόσιες κινητοποιήσεις στα χωριά έκρυβαν στο σύνολο τους την εναγώνια υπόγεια προσπάθεια των ντόπιων παραγόντων τους να καταρτίσουν της ευνοϊκότερες λίστες για το κόμμα τους, το άτομο τους ή τα οικονομικά τους συμφέροντα. Συμπερασματικά λοιπόν και με θετικές εξαιρέσεις που δυστυχώς αφανίστηκαν μπροστά σε μια τοπικιστική η διαμεσολαβητική προσώπων ανάδειξη, οι κινητοποιήσεις απέτελεσαν μια βραχύχρονη δυνατότητα προώθησης προσώπων τα οποία έκαναν εμφάνιση δοκιμαστική για τις εκλογές του φθινοπώρου '98. Δεν είναι λοιπόν το ίδιο το Νομοσχέδιο το οποίο αφαιρεί το δικαίωμα της αυτοδιοίκησης από τις τοπικές κοινωνίες. Το σύνολο των Τ.Α ήταν σχεδόν εξολοκλήρου αλωμένο από τη μικρογραφική καρικατούρα μιας αστικής ανάπτυξης. Μικρά και μεγάλα έργα, χρήματα και προμήθειες από τον τοπικό εργολάβο και τη μικροκλίμακα της εξουσίας για τη συμμετοχή τους σε αυτά, ήταν τα επιφαινόμενα ενός γενικού τρόπου οργάνωσης της τοπικής ζωής με την Τ.Α. ως απλό διαχειριστή και «υπηρεσιακό παράγοντα» του κράτους.

Προσπερνώντας τη γραφική ματιά ενός επισκέπτη του τριημέρου, τα χωριά μεταφέρουν ένα αρνητικό στερεότυπο μιας μίζερης κοινωνίας με κοντσίνα στο καφενείο, με τις περιστασιακές Βουλγάρες που τα βγάζουν όλα στο μπαρ, με τις γυναίκες που απέχουν από τα δημόσια θέματα, με την νεολαία που φεύγει, και όλοι μαζί περιμένοντας το καλοκαίρι που θα έρθει ο κόσμος στο χωριό θα έρθει ο κουρσάρος με την κουρσάρα του και θα κεράσει τα γερόντια στο καφενείο, θα πιάσουν κουβέντα για τα πολιτικά – παρών συνήθως κι ο πρόεδρος- για να φτάσουμε στο ζουμί: “χρειαζόμαστε δρόμους” (για το αμάξι μου) “χρειαζόμαστε μαρίνα” (για το κότερό μου) “χρειαζόμαστε προστατευόμενες περιοχές” (για τη θέα του εξοχικού μου) “χρειαζόμαστε κτηνοτρόφους” (για το στομάχι μου). Ούτε μια τάση δεν υπήρξε αυτήν την 40 ετία βίαιης αστικοποίησης- εκτός βέβαια από τα πάνω σπασμωδικές κινήσεις της εξουσίας (Π.Α.Σ.Ο.Κ 81-85) για μια αληθινή αποκέντρωση η οποία θα συνοδευόταν από μια πολιτική ανάληψη ευθύνης της ζωής από τους ίδιους τους ανθρώπους των τόπων. Τόσο οι σύλλογοι των «Απανταχού...» όσο και οι τοπικοί σύλλογοι, ομάδες, πολιτιστικές πρωτοβουλίες, παρέες, δεν μπόρεσαν να αντιμετωπίσουν αυτό το ζήτημα παρά καταναλώνονταν σε ατελείωτα Διοικητικά Συμβούλια, σε εκδόσεις εφημερίδων με νέα του χωριού (ποιος πέθανε, ποιος παντρεύτηκε..) με τις επιχειρήσεις των συγχωριανών τους εν Αθήναις και με τα περισπούδαστα άρθρα του δασκάλου για τα ναρκωτικά.

Η πολιτική της μιζέριας δεν ήταν τίποτε άλλο από τη μιζέρια μιας κατ' όνομα πολιτικής η οποία όντας διαμεσολαβημένη από επαγγελματίες χρυσόστομους («Τι ωραία που τα λει ο άν-

θρωπος»!) ή από ψυχρούς ρεαλιστές, ενίσχυσε την απάθεια του υπηκόου ονομάζοντας τον πολίτη και κατάφερε να μεγεθύνει το χάσμα μεταξύ άστεως και υπαίθρου. Τα χρήματα (κατ' ουσία ανθρωποώρες και εργατοώρες) χάθηκαν στις τσέπες της ελίτ(επενδύσεις), δημιούργησαν το οικοδομικό κεφάλαιο και παράλληλα την ανθρωποβόρα κακογουστιά της αστικής καθημερινότητας. Ο ζωντανός πολιτισμός μετατράπηκε βαθμιαία σε πολιτιστικό ως αναπαράσταση και ψευδαίσθηση του παρελθόντος(στη καλύτερη περίπτωση) και το χρήμα αντικατέστησε σιγά-σιγά της σχέσεις ανταλλαγής και αλληλεγγύης. Η «αναγκαιότητα» της συντήρησης και επέκτασης του άστεως και ειδικά της Αθήνας στήθηκε δυναμικά εφόσον υπήρχε μια μαζική μετανάστευση. Έτσι, το πολιτικό ζήτημα ως ζήτημα δηλαδή των πολιτών που αποφασίζουν για την ζωή τους χωρίς διαμεσολαβητές και στον τόπο τους, περιορίστηκε σε δραστηριότητες που είχαν να κάνουν με το πολιτιστικό καθώς και σε τυχάρπαστες οικονομικές που αφορούσαν συντηρήσεις όπως Ε.Ο.Μ.Μ.Ε.Χ, Μ.Ο.Π κ.α « Η συζήτηση για τον δρόμο» που θ' άνοιγε, για τον δάσκαλο «που δεν μας κάνει» για το πανηγύρι, για την υδροδότηση, για τους βοσκότοπους για το μέλλον του συλλόγου, για την γιορτή, για τα προϊόντα, για τις τιμές τους και για ένα σωρό άλλα ζητήματα με την κατακερματισμένη πολιτική ιδιότητα, γινόταν το βήμα για την ευλογία του βουλευτή ή του Νομάρχη ή του αυλικού του Υπ.Γεωργίας. Έτσι ραγδαία (ξεχνάμε το «βαθμιαία») φτάσαμε στη δεκαετία των «μεγάλων αλλαγών», περνάμε στους βαθμούς τοπικής αυτοδιοίκησης κι από κει στο Σ/Ν «Καποδίστριας». Το τέλος των ψευδαισθήσεων από τις αποφάσεις του '97 (και συμβατικά ξεκινώντας από τον κώδικά Τ.Α του '88) σημαίνει τουλάχιστον για αυτούς που διατηρούν η πλησιάζουν το όραμα της αυτοδιεύθυνσης, νέες μορφές ετεροδιαχείρη-

σης της κοινωνίας πιο περίπλοκες, πιο συγκεντρωτικές σε ζητήματα άμεσα, για θέματα που αφορούν τα έργα, το περιβάλλον, την καθημερινότητα, την οικονομία. Κλείνει λοιπόν, ένας κύκλος διεργασιών από το κράτος με κέντρο την καλύτερη για τα ιδιαίτερα συμφέροντα των λειτουργών διαχείρισης των κοινοτήτων και ανοίγει ένας άλλος με άλλο όνομα και με ίδιο περίπου περιεχόμενο.

ΤΑ ΕΝ ΟΙΚΩ ΕΝ ΔΗΜΩ

Από το φθινόπωρο του '97 τα τρία ημιαστικοποιημένα κέντρα - πρωτεύουσες στα νότια του νομού Πειραιά, ο Πόρος, ο Γαλατάς και τα Μέθανα αποτελούν τυπικά τους 3 νέους δήμους στους οποίους θα διαχειρίζονται οι αποφάσεις για την επαρχία της Τροιζηνίας. Ο νεοσυγκεντρωτισμός του νομού συνίσταται τουλάχιστον στο γεγονός ότι οι κωμοπόλεις ή τα παραδοσιακά κεντρικά χωριά θα αποτελούν τμήμα της διοίκησης του κράτους. Αν μη, τι άλλο; αποτελεί ένα κτύπημα σε κάθε σπέρμα αυτοδιεύθυνσης που έστω και πολιτιστικά διαδραματίζει ένα σημαντικό ρόλο σε αγώνες και προσπάθειες εναντίωσης στο γενικό πλάνο εκσυγχρονισμού και ανάπτυξης, το οποίο με μια υπογραφή μπορεί να μετατρέψει ένα χωριό σε σκουπιδότοπο, μια περιοχή σε εργοτάξιο, ένα νησί σε μαρίνα και μια βραχονησίδα σε πλατφόρμα για πετρελαϊκή εγκατάσταση (Βλέπε το παράρτημα για την νήσο Γαυδοπούλα). Αυτό και σε συνδυασμό με μια σειρά ρυθμίσεων (στο αγροτικό, στο ασφαλιστικό, στο επαγγελματικό, στο σύστημα διοίκησης, στη εκπαίδευση) σημαίνει ένα νέου τύπου έλεγχο του πληθυσμού από πλησιέστερα κέντρα διεκπεραίωσης ρόλων του κράτους μέσω της υπαγωγής μερικών από τις αρμοδιότητες του. Οι νέες Τ.΄Α΄ τείνουν να μοιάζουν περισσότερο με έ-

ναν εξωφρενικό συνδυασμό κρατικής υπηρεσίας, οικονομικής επιχείρησης και παραρτήματος εφορίας. Αχνά και μέσα σε οχετό κρατικής προπαγάνδας προβάλλει ο δις-φορολογούμενος υπήκοος με δημοτικά τέλη για έργα τα οποία θα γίνονται κυρίως στα τρία κέντρα, ο δις-ψηφοφόρος σε μια ακτίνα δραστηριοτήτων μακριά από το μάτι του κοντά στα μάτια όμως αυτών που αποφασίζουν για λογαριασμό του. Τι ρόλο άραγε θα μπορούσε να παίξουν τα δευτερεύουσας σημασίας γραφειοκρατικά κοινοτικά γραφεία με παρέδρους οι οποίοι τυπικά και ουσιαστικά θα έχουν συμβουλευτικό ρόλο; Και βέβαια μιλάμε για έργα τα οποία αποτελούν ευκαιρία για κέρδος σε ιδιώτες αλλά και μια επένδυση η οποία δεν θα έχει όφελος για το σύνολο της κοινότητας αλλά στοχεύουν στην αναβάθμιση του επιπέδου ζωής ήδη οικονομικά εύρωστων ομάδων. (π.χ μαρίνα Γαλατά για ελλιμενισμό σκαφών αναψυχής- κερδισμένοι οι μετρημένοι προμηθευτές και έμποροι). Στο τοπίο λοιπόν διαφαίνεται η δυναμική των τοπικών επιχειρημάτων και των παραγόντων για θέματα που αφορούν τις επενδύσεις, την εργασία και τις αποφάσεις. Έτσι μια νέα εφημερίδα στο φάσμα του τοπικού ενδοκυρίαρχου σκηνικού εκδηλώνει την παρουσία της, κουστουμάκια στις παρελάσεις και στα τοπικά ζητήματα (π.χ σύγκρουση Κ.Ε. ΠΟΡΟΣ με αθλητικό Σύλλογο) στήλες που μιλούν άμεσα για πρόσωπα, κεντρικά άρθρα και σαλόνια προβολής παραγόντων στις εφημερίδες κλειστές αλλά και ταυτόχρονα γνωστές συναντήσεις ολοκληρώνουν μέχρι τώρα που γράφεται το άρθρο τον κύκλο δραστηριοτήτων για τα πρόσωπα που θα διαδραματίσουν το ρόλο του εργολάβου της δημόσιας τοπικής ζωής. Έτσι εξηγείται το γεγονός της σιγής της επιτροπής πολιτών Γαλατά. Εφόσον οι διαμαρτυρίες εκσφεντονίστηκαν για τα πρόσωπα και όχι για τους ιδίους τους θεσμούς και αφού πλέον με διατάγματα ξεπεράστηκε ο κίνδυνος προ-

σάρτησης του Γαλατά στον Πόρο, ξεκίνησαν με φωτεινές πάντα εξαιρέσεις οι προσπάθειες διαδοχής των αρχόντων. Ψίθυροι δεν ακούστηκαν διαμαρτυρίας για την προσάρτηση των Τ.Α Τροιζηνίας, Δρυόπης, Τακτικούπολης, Φαναρίου, και Καρατζά στη πρωτεύουσα Γαλατάς. Αντίθετα μέσα στο σύγχρονο αποκομματικοποιημένο διαμεσολαβητισμό που μεσουρανεί στον τόπο, οι νέες μορφές κυριαρχίας αποβάλλοντας το παραδοσιακό κακόγουστο στερεότυπο και αυτοθαυμαζόμενες ως πολυσυλλεκτικά σχήματα παίρνουν παρ'όλα αυτά **ανάθεση** και με τις νέες συνθήκες (εσωκομματικές τριβές), υποκαθιστούν τη δημόσια ζωή με ένα δεδομένο υπερκομματικό ρόλο.

Το βασικό ερώτημα που βαραίνει είναι αν υπάρχουν και με ποιον τρόπο να τεθούν προοπτικές της ισότιμης δημοκρατικής συμμετοχής των πολιτών για όλα τα κοινά ζητήματα. Διαλεκτικά και προσεγγίζοντας της προσεγγίζοντας της σύγχρονες συνθήκες ζωής μέσα στην εξέλιξη και την παράδοση το παραπάνω ερώτημα εγείρει την έρευνα στην πράξη. Δίκτυα από πρωτοβουλίες πολιτών από τα κέντρα και τα χωριά μπορούν να αναδείξουν της διατοπικές προτεραιότητες και να συμβάλλουν το ελάχιστο σε μια επίλυση προβλημάτων μέσα από την κοινοτικοποίηση της πολιτικής. Με συνελεύσεις διαμερισμάτων (γειτονίες) για τις πόλεις και για τα χωριά ανάλογα. Δυνητικά λοιπόν πρωτοβουλίες, ομάδες διαφορετικές κι από κάθε τόπο μπορούν έχοντας μια οριζόντια σύνδεση (κάτι το οποίο επιτρέπει την αυτοτέλεια τους αλλά και την οργανική τους σχέση με την κοινωνία) να πραγματοποιούν μια πορεία καταρχήν τεκμηρίωσης των δυνατοτήτων μιας κοινότητας να αυτοδιευθύνεται και παράλληλα να μην αυτοεγκλείεται – να συνεργάζεται. Εμπειρίες από αλλού θα μπορούσαν να είναι χρήσιμες και στο μέτρο που αυτές στηρίζουν εγχειρήματα πολιτικά πολιτικά, οικονομικά στο πνεύ-

μα του κοινοτισμού. Μια δραστηριότητα από ομάδες που προσεγγίζουν την πολιτική σαν «πρόσωπο με πρόσωπο» και την γεωγραφία «εκεί που φτάνει το μάτι». Οικονομικές πρωτοβουλίες με στόχο ποιοτικά και προσιτά αγαθά, με απασχόληση ανθρώπων χωρίς αφεντικά, κέντρα πολιτισμού χωρίς την συνήθη προστασία των «χορηγών» που διαφημίζονται (περίπτωση θεατρικού έργου με χορηγία της ΠΛΩΤΟ - ιχθυοκαλλιέργειες), Ομάδες ιστορικών μελετών, κινηματογραφικές ή άλλες λέσχες, θεατρικά εργαστήρια, προσπάθειες αλληλομόρφωσης μπορούν να πάρουν σάρκα και οστά σε ένα σχεδιαστάσιο πολιτών. Ένα τοπικό δημιουργικό κίνημα που θα τοποθετεί στο επίκεντρο του τους ανθρώπους και κυρίως αυτούς οι οποίοι απειλούνται στο σήμερα είτε από οικονομική είτε από πολιτική άποψη μπορεί σιγά σιγά να ηθικοποιεί την οικονομία η οποία είναι ένα μέσο νομιμοποιούμενης εκμετάλλευσης και να ανατρέπει την πολιτική που μέχρι τις ημέρες μας ταυτίζεται με μια τεχνική ελέγχου του πληθυσμού. Η συνεργατική αυτή προοπτική που μιλά για το «εδώ και τώρα» στέλνει στο πέραν την ουτοπία του ανωτέρου μέλλοντος και την πολιτική που μιλά διαρκώς για ένα προετοιμασμένο εξιδανικευμένο αύριο. Η εμπιστοσύνη, το ξέρουν -καλά- οι άνθρωποι που πάλεψαν στο παρελθόν για την αλλαγή της κοινωνίας, έχει να κάνει με μια αίσθηση δημοκρατίας και παιδείας από την κοινότητα για την κοινότητα κι όχι με την εναπόθεση της κοινωνικής ευθύνης στους ``ικανότερους`` στα ``μυαλά`` ή στους ``επιδέξιους`` οι οποίοι εναποθέτουν στο μέλλον το ίδιο το παρόν. Κανένα πεδίο ενεργοποίησης στη σφαίρα του κοινωνικού δρώντος δεν μπορεί να αποκλειστεί και το οποίο συνεπικουρεί στη μόρφωση, στη δημιουργικότητα αλλά και στις συνθήκες επιβίωσης. Το απώτερο παρόν δεν αλλάζει από δημοκρατικά ``τέρατα`` ή από όμορφους ανθρώ-

πους ηθικούς αγγελικά πλασμένους, όπως θα έλεγε και ο ποιητής. Οι ίδιοι οι άνθρωποι, εμείς, ο καθένας που επισκιάζει τη ζωή του με τα ``προσωπικά`` που είναι κοινωνικά, και με τα ``ατομικά`` που είναι συλλογικά στην πραγματικότητα, μπορούμε τόσο σε ατομικό όσο και διάχυτα στο κοινωνικό να βελτιωνόμαστε- βελτιώνοντας, σ' αυτήν την αληθινά παιδευτική προσπάθεια. Πρέπει να ερευνήσουμε όλα τα ``προσωπικά`` ή ``ατομικά`` ζητήματα που καθηλώνουν και δεσμεύουν κοινωνικά το άτομο και ατομικά την κοινότητα. Διαμάχες για τα κληρονομικά, οικονομικοί ανταγωνισμοί, προσωπικές έχθρες, παραδοσιακές αψιμαχίες οικογενειών, πατριарχικά κατάλοιπα με κύρια θύματα τα παιδιά τη νεολαία και τις γυναίκες, το ρουσφέτι, η ρουφιανιά, η ζήλεια, η έλλειψη κατανόησης, ο ατομισμός, τα ρατσιστικά φαινόμενα, ο τοπικισμός, συνθέτουν ένα φαινομενικά απόλυτο σκηνικό που δεν διεισδύει στο εσωτερικό του καμιά ρωγμή. Η άλλη όψη της πραγματικότητας όμως λέει πως οι άνθρωποι αυτού του τόπου κάτω από αντίξοες συνθήκες και με ένα σκληρό αλλά κοινοτικό πνεύμα κατάφεραν να αντέξουν στους αιώνες. Η αλληλοβοήθεια, η αλληλεγγύη, τα κοινής εργασίας έργα για το σύνολο, η φιλοξενία, οι μη χρηματικές ανταλλαγές, το δώρο, ήταν προτάγματα ή τουλάχιστον μικρές πραγματικότητες ακόμα μέχρι και σήμερα. Το γεγονός ότι συνοδεύτηκαν από μια αίσθηση και πράξη θρησκευτικής καθήλωσης και βαθμιαίας παραχώρησης της πολιτικής ιδιότητας δε σημαίνει πως πρέπει να αποκλείσουμε τη δυνατότητα της δημοκρατικής λήψης των αποφάσεων από την κοινότητα και για την κοινότητα. Η συνέλευση διαμερισμάτων στα κέντρα και στα χωριά παραμένει όχι η εξιδανικευμένη λύση αλλά μια προσιτή και χειροπιαστή ``ουτοπία``. Μέσα σ' αυτήν ο καθένας και όλοι τείνουν να αποκτήσουν υπεύθυνη θέση απέναντι στον

καθέναν και σε όλους με μια οριζόντια σχέση.

Ερωτήματα όπως:

-Συμφωνούν όλοι οι πολίτες με την τουριστική ανάπτυξη του Πόρου; Γνωρίζουν οι κάτοικοι της ευρύτερης περιοχής τι κοινωνικές, πολιτισμικές, οικονομικές επιπτώσεις έχει; Ποιους ευνοεί; Ποιους εξοστρακίζει; Πώς μπορούμε να συμβάλουμε στην επιβίωση των αγροτών και να εναντιωθούμε στα χρέη τους; Πώς μπορούν να αντικατασταθούν οι ανθοκαλλιέργειες από χρήσιμες κηπευτικές χωρές να πεινάσουν οι παραγωγοί; Μπορούμε να έχουμε προσιτή τοπική αγορά; Αγορά με μη χρηματικές σχέσεις;

Μπορούμε να αναλάβουμε ως κοινότητα με κυρίαρχο όργανο τη γενική συνέλευση τις αρμοδιότητες των υπηρεσιών;

Πώς μπορούμε να προστατέψουμε τους μετανάστες εργάτες από τις άθλιες συνθήκες εργασίας; Οι μετανάστες είναι ισότιμοι πολίτες;

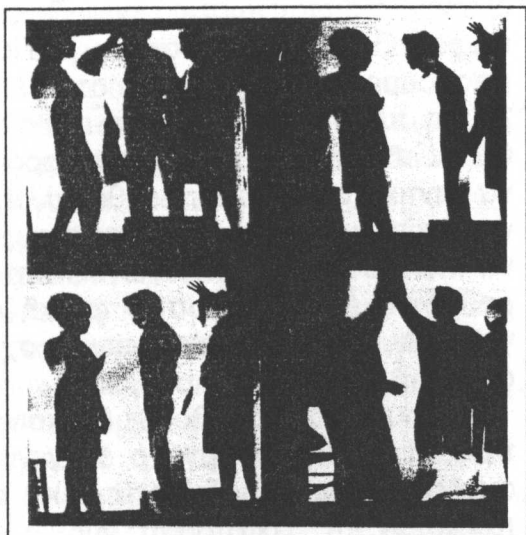
Πως μπορούν οι κοινότητες μας να οργανωθούν οικονομικά χωρίς κερδισμένους και χαμένους έτσι ώστε να υπάρξουν βιώσιμα μέσα για την επιβίωση, τη δημιουργία, και την απασχόληση βάζοντας φραγμούς στα σχέδια του κεφαλαίου, μικρού και μεγάλου, ντόπιου και εισαγόμενου. Τι σημαίνει κοινοτική οικονομία ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο;

Μπορούμε να φτιάξουμε ένα αυτοδιαχειριζόμενο σχολείο που θα μεγαλώνουν τα παιδιά σε ένα ελεύθερο μορφωτικό περιβάλλον;

Μπορούμε να εμποδίσουμε τις καπιταλιστρικές επιδρομές στη φύση προσεγγίζοντάς την με τρόπο ήπιο; Μπορούμε να έχουμε κοινοτικούς κήπους για τα αγαθά μας;

Οι ερωτήσεις δεν τελειώνουν κι ούτε μπορούν να χωρέσουν στον περιορισμένο χαρακτήρα του δελτίου. Η αμεσοδημοκρατική δυναμική μέσα στην κοινότητα ξεπερνάει κατά πολύ τα άτομα, τις επιδιώξεις τους και τη μικρή τους εμβέλεια προβάλλοντας

θετικές προοπτικές στην ήδη πραγματικότητα. Γεγονός είναι πως αυτά κι άλλα ερωτήματα σκοντάφτουν στους ``άλλους``. Μέχρι να ανακαλύψουμε ``ο καθένας`` πως ``οι άλλοι`` αυτοί είμαστε εμείς.

ΕΝΑ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΣΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΜΑΣ

Δεν υπάρχει. Είναι όμως μια πρόταση συνεκτική για ένα χώρο ο οποίος μπορεί να στεγάσει τις κοινωνικές πρωτοβουλίες, απόπειρες, εγχειρήματα που υπάρχουν ή μπορούν να αναπτυχθούν. Ένας μη εμπορευματικός χώρος ο οποίος δίνοντας παράλληλα τη δυνατότητα μιας εναλλακτικής διασκέδασης- ψυχαγωγίας θα μπορεί να παρεμβαίνει με τις δυνατότητες του δικτυωμένες κι όχι κατακερματισμένες όπως ισχύει σήμερα. Ένας χώρος στον οποίο μπορεί να φιλοξενηθεί ένας τοπικός συμμετοχικός ραδιοσταθμός, μια κινηματογραφική λέσχη, ένα παιδαγωγικό πρόγραμμα, μια συζήτηση για το αγροτικό, μια έκθεση φωτογραφίας ή ζωγραφικής, μια πρωτοβουλία για την τοπική ιστορία, ένα θεατρικό εργαστήριο, αλληλομορφωτικές συλλογικότητες, μια βιβλιοθήκη, αντικείμενα προσβάσιμα σε όλους. Το γεγονός ότι προτείνεται ως «αυτοδιαχειριζόμενος» σημαίνει πως έρχεται σε αντίθεση με τις γραφειοκρατικές, αντισυμμετοχικές διαδικα-

σίες των προεδρείων των διοικητικών συμβουλίων των αρχιερασιών, οι οποίες τις περισσότερες φορές τροχοπεδούν μια πρωτοβουλία και αποτελούν ένα βήμα για την παραγοντοποίηση κάποιων από τα μέλη. Η γενική συνέλευση και η εναλλαγή των εκπροσώπων του μπορεί να βοηθήσει στο να συμμετέχουν ενεργητικά και υπεύθυνα περισσότεροι και να αποφευχθεί η ταύτιση προσώπων με τη συλλογικότητα. Προπάντων ο αυτοδιαχειριζόμενος χαρακτήρας του δίνει την ελευθερία στις πρωτοβουλίες να συγχρωτίζονται χωρίς να ισοπεδώνονται στο όνομα του κοινού ``συμφέροντος``. Παρόλο που είναι ανοιχτό το θέμα του συγκεκριμένου χώρου (ως κτιρίου) γνωστοποιείται η ύπαρξη του κληροδοτήματος Αρναουτέλλη στην Κοινότητα Γαλατά (απέναντι από το μαγαζί της κυρά- Μηλιάς) μέρος του οποίου χρησιμοποιείται σαν σιδεράδικο.

Το μείζον όμως ερώτημα είναι το πώς μια πρωτοβουλία θα θέσει ένα τέτοιο ερώτημα προβάλλοντας την τοπική ζωή ως δείγμα ισορροπίας, δημιουργικότητας και επιβίωσης.

Γεωργία.

Μήπως θα πρέπει να ανησυχήσουμε περισσότερο:

Τα τελευταία χρόνια γινόμαστε μάρτυρες πολλών και ποικίλων χαρακτηριστικών προβλημάτων που εμφανίζονται στο γεωργικό τομέα στην περιοχή μας όπως:

- Μείωση του ενεργού αγροτικού πληθυσμού με ελαχίστους νέους να θέλουν αλλά και να μπορούν να παραμείνουν στη γεωργική τους εκμετάλλευση.
- Υψηλή τιμή αγροτικής γης σε συνδυασμό με την πίεση που ασκείται από εξωγεωργικούς τομείς (οικιστική, τουριστική χρήση γης).
- Σοβαρά προβλήματα με την άρδευση των καλλιεργειών ή με ποτίσματα με εντελώς ακατάλληλα αρδευτικά νερά.
- Χρήση χημικών φυτοφαρμάκων εντός η πλησίον οικισμών με συχνές προστριβές μεταξύ των κατοίκων και αγροτών (Καλλονή, Τροιζήνα).
- Μεγάλες ποσότητες λιπασμάτων και κυρίως νιτρικών λόγω απαιτούμενων καλλιεργειών στη περιοχή μας (ανθοκομικά φυτά).
- Ανεξέλεγκτο πολλαπλασιαστικό υλικό που χορηγείται στους παραγωγούς.
- Κατακόρυφη πτώση των τιμών σε κύρια αγροτικά προϊόντα στη

περιοχή μας (εσπεριδοειδή-λεμόνια, μανταρίνια ελαιόλαδο), καθώς και απούλητες ποσότητες αυτών των προϊόντων.

- Η κτηνοτροφία επιβιώνει λόγω των εισοδηματικών ενισχύσεων του κοινοτικού προϋπολογισμού.

Αν βέβαια προσθέσουμε και αρκετές χρεοκοπημένες γεωργικές εκμεταλλεύσεις (θερμοκήπια κλπ) στη αγροτική τράπεζα, σε συνδυασμό με συνεταιρισμούς και αγροτικούς συλλόγους που μόνο οι σφραγίδες τους επιβιώνουν, τις «υπαρκτές» και «ανύπαρκτες» κρατικές, νομαρχιακές, η δημοτικές υπηρεσίες του γεωργικού τομέα και τους αρκετούς απλήρωτους ξένους μετανάστες (Ινδούς, Πακιστανούς και Αλβανούς) από τους ελάχιστους που «παράγουν» στο γεωργικό τομέα, σχηματίζουμε μια αμυδρά εικόνα για τα αποτελέσματα που επέφερε μια ανάπτυξη και ένα πρότυπο γεωργίας που έχει ακολουθηθεί μετά το 1950 σε όλο και όχι μόνο, τον Ελλαδικό χώρο.

Κοινή Αγροτική Πολιτική και τα προβλήματα της

Η δημιουργία της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής (Κ.Α.Π.) υπήρξε μια από τις θεμελιώδεις ενέργειες στη ίδρυση της ευρωπαϊκής κοινότητας και για πολλά χρόνια η μόνη κοινή πολιτική. Θεωρήθηκε δίκαια η μηχανή της ευρωπαϊκής ενοποίησης και μοντέλο για τον σχεδιασμό πολλών άλλων κοινών πολιτικών. Ήδη από 1962 και αρκετά πριν, όταν έχει υπογραφεί το προσύμφωνο προσχώρησης της Ελλάδας, ο υπουργός γεωργίας κ. Αδαμόπουλος διαμνηνύει στους αγρότες ότι βιομηχανική τομάτα και σκληρό στάρι είναι πλεονασματικό στη κοινότητα και καλά θα κάνουν να μην τα καλλιεργούν. Το 1981 έχουμε πλήρη ένταξη της Ελλάδος στη ευρωπαϊκή ένωση και πλήρη αποδοχή της Κ.Α.Π που σημαίνει ότι οι αποφάσεις που λαμβάνονται και εφαρμόζονται μέσα από ένα δαιδαλώδη γραφειοκρατικό μηχανισμό (Συμβούλια Υπουργών των μελών της Ευρωπαϊκής ένωσης, Επιτροπή Ευρωπαϊκού κοινοβουλίου, Ευρωπαϊκά δικαστήρια, ελεγκτικά συνέδρια) όλων των ειδών πολιτικών και γραφειοκρατικών μηχανισμών που συμμετέχουν σε εκατοντάδες επιτροπές και αποφαινόμενοι για κάθε είδους προβλήματα που αφορούν τον γεωργικό τομέα και σε όλες τις περιοχές της ευρωπαϊκής ένωσης. Στόχοι της Κ.Α.Π όπως εκφράζονται στο άρθρο 39 της συνθήκης της Ρώμης είναι μεταξύ άλλων

- Ανάπτυξη της γεωργικής παραγωγής και αρίστη χρησιμοποίηση παραγωγικών πόρων.
- Εγγύηση ενός ικανοποιητικού επιπέδου επιβίωσης για τους αγρότες.

Με βάση αυτούς τους στόχους έρχεται να επισφραγισθεί το πρότυπο γεωργίας και η αναπτυξιακή του ιδεολογία που εφαρμόστηκε από το 1950 και εντεύθεν στη Ελληνική γεωργία και όχι μόνο. Έτσι έχουμε τεράστιες αυξήσεις στρεμματικών επιδόσεων λ.χ. στάρι 60% , τομάτα 171% καπνό 84% , αραβόσιτο 173% βαμβάκι 134% κ.λ.π.¹ ποσοστά που αποδίδονται κυρίως στη αύξουσα χρησιμοποίηση παραγωγικών συντελεστών όπως εκμηχάνιση εργασίας και άλλων τομέων αγροτικών, αύξουσα χρησιμοποίηση φυτοφαρμάκων, αύξηση λιπασμάτων, αυξημένες άρδευσης, ανάλογο πολλαπλασιαστικό υλικό σύμβολα μιας σύγχρονης εντατικά ασκούμενης γεωργίας όχι μόνο στο ελληνικό χώρο αλλά και σε πλανητικό επίπεδο. Ταυτόχρονα όμως με αυτή την «ανάπτυξη» της γεωργίας είδαμε σιγά –σιγά να εμφανίζονται μερικά από τα προβλήματα που αναφέρονται στη αρχή του κειμένου όπως: εγκατάλειψη αγροτικών περιοχών και κυρίως αγροτικής γης που περνά σε άλλες χρήσεις αν και μπορεί να χαρακτηριστεί γη υψηλής παραγωγής, αλατότητα αρδευτικών νερών από την υπεράντληση, φθίνουσα απόδοση των εδαφών με την χρήση λιπασμάτων και μάλιστα νιτρικών υπόπτων για καρκινογενέσεις, αύξηση γεωργικών φαρμάκων μη αποτελεσματικών στην αντιμετώπιση πολλών ασθενειών, υψηλό ποσοστό καρκινογενέσεων σε περιοχές που έχουν εντατικές καλλιέργειες και πολλών άλλων προβλημάτων υγείας. Τέλος και από τα μεγαλύτερα προβλήματα που παρουσίασε αυτός τύπος «ανάπτυξης» ήταν τα τεράστια αποθέματα γεωργικών προϊόντων (γάλα, δημητριακά κ.λ.π) που για να διατηρηθούν ή να θαφτούν, απαιτούσαν τεράστια χρηματικά ποσά από τον κοινοτικό προϋπολογισμό, αγνοώντας όλους τους περιβαλλοντικούς παράγοντες.

¹ Στατιστικά στοιχεία Υπουργείου Γεωργίας 1950-1990.

Όσον αφορά τον στόχο για την εγγύηση ενός ικανοποιητικού επιπέδου επιβίωσης για τους αγρότες είχαμε μια όλο και μεγαλύτερη εγκατάλειψη των αγροτικών εκμεταλλεύσεων, ενώ το 40% του εισοδήματος προερχόταν και αποδιδόταν μέσω των γραφειοκρατικών μηχανισμών της Κοινότητας. Κάτω από το βάρος όλων των πιο πάνω παραγόντων (οικονομικών, περιβαλλοντικών, κοινωνικών,) η Κ.Α.Π αντιμετωπίζει γενική επίθεση ως οικονομικά και κοινωνικά παράλογη, σπάταλη, αναποτελεσματική, και με δυσμενείς επιπτώσεις στο Διεθνές Εμπόριο και το περιβάλλον. Νεοφιλελεύθεροι, σοσιαλίζοντες και είδους όψιμοι εκσυγχρονιστές στρέφονται ενάντια σε εκείνες της πολιτικές που ίδιοι έφτιαξαν και εφάρμοσαν.

Με την αναθεώρηση της Κ.Π.Α το 1992 επιδιώκεται να συγκρατηθεί ο πληθυσμός στις αγροτικές περιοχές με άμεσες εισοδηματικές ενισχύσεις.

Η κύρια κατεύθυνση για τις πολιτικές που θα υιοθετηθούν στο μέλλον είναι αυτή της βιώσιμης η διατηρήσιμης γεωργίας δηλαδή, η παραγωγή τροφίμων θα πρέπει να είναι οικονομικά και οικολογικά βιώσιμη.

Η «ανάπτυξη» της γεωργικής παραγωγής και η αρίστη χρησιμοποίηση των παραγωγικών πόρων εγκαταλείπεται κάτω από το τεράστιο βάρος κοινωνικών, οικονομικών και περιβαλλοντικών επιπτώσεων.

Αντιμετωπίζοντας τη γεωργία ως κατεξοχήν οικονομικό μέγεθος και επιχείρηση, παρά ως κοινωνική διαδικασία και τρόπο ζωής, ενισχύουν τις τάσεις μείωσης του κόστους δια της εξωτερίκευσης του, όπως συμβαίνει και σε κάθε άλλη κοινωνική δραστηριότητα όπου η κυριαρχία των σύγχρονων εντατικών μεθόδων αποτελεί συστατικό στοιχείο λειτουργίας της καπιταλιστικής αγοράς. Παραγωγοί, καταναλωτές, αλλά και γραφειοκρατικοί

μηχανισμοί δεν φαίνεται να συνειδητοποιούν τις μακροχρόνιες επιπτώσεις στο περιβάλλον και την υγεία τους, ανησυχώντας μόνο για τις τιμές, που βέβαια δεν υπολογίζονται με βάση το κοινωνικό κόστος παραγωγής.

Αλλαγή στη σχέση γεωργίας και περιβάλλον θα συνιστούσε μόνο ο επαναπροσδιορισμός, ποιοτικός και ποσοτικός, του παραγωγικού της δυναμικού. Η επιλογή της καταλληλότερης τεχνικής από το τεχνολογικό σύνολο μιας εποχής είναι σαφώς καθορισμένη όταν γίνει η επιλογή των προϊόντων της. Η απαίτηση του καταναλωτικού προτύπου σε υπερεξειδικευμένα προϊόντα αποκλείει μέρος της τεχνολογίας, τις λεγόμενες, εναλλακτικές ή προσαρμοσμένες τεχνολογίες που δεν είναι διόλου φτωχές ποιοτικά αλλά απλά ακατάλληλες για την παραγωγή του πλούτου που ορίζει και επιβάλλει ο σύγχρονος καπιταλισμός.

Το τι θα πρέπει να παράγουμε και πως θα το παράγουμε, είναι το μεγάλο ζητούμενο. Όσο οι αποφάσεις θα παίρνονται από γραφειοκρατικούς μηχανισμούς, ερήμην των παραγωγών και των καταναλωτών, τόσο τα αδιέξοδα θα μεγαλώνουν. Αλλά τουλάχιστον θα πρέπει να σταματήσουμε όσο είναι καιρός ακόμη, να αγοράζουμε το σχοινί με το οποίο θέλουν να μας κρεμάσουν.

ΚΑΡΑΤΖΑΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ 1944: μικρό χρονικό

Σύμφωνα με πληροφορίες και στοιχεία που έχουν συγκεντρωθεί ύστερα από έρευνα η οποία συνεχίζεται, στην ευρύτερη περιοχή που εκτείνεται από το Λυγουριό ως το Κρανίδι και την Ερμιονίδα, δρούσε ο 5^{ος} λόχος του 6^{ου} Συντάγματος του Ε.Λ.Α.Σ, με έδρα την Κόρινθο. Παράλληλα υπήρχαν βάσεις του Ε.Λ.Α.Ν, (ναυτικό του Ε.Λ.Α.Σ.) το οποίο παρεμπόδιζε τον ανεφοδιασμό των Γερμανών της Κρήτης, αιχμαλωτίζοντας πολλά καΐκια που είχαν προορισμό το νησί. Εκτός από τα τμήματα τακτικά του Ε.Λ.Α.Σ, υπήρχαν και δυνάμεις του εφεδρικού Απελευθερωτικού στρατού στις οποίες ανήκαν αρκετοί από τους κατοίκους των χωριών: Κολιάκι, Τραχειά, Αγία Ελένη, Καρατζά.

Μια σημαντική επιτυχία των δυνάμεων αυτών, ήταν η παράδοση 80-100 Ιταλών, με τον οπλισμό και τα εφόδια τους, στις οργανώσεις του Ε.Λ.Α.Σ. Παράδοση που έγινε στη περίοδο της συνθηκολόγησης της φασιστικής Ιταλίας (Οκτώβρης 1943). Επρόκειτο για τη φρουρά της Επιδαύρου που δεν επιθυμούσε να συνταχθεί με τα γερμανικά στρατεύματα.

Σημαντικό ρόλο στις διαπραγματεύσεις για την παράδοση (εθελουσία), έπαιξε ο κάτοικος του χωριού Τραχειά Μπούρας Βασίλειος, στο οποίο έγιναν οι διακανονισμοί.

Οι Ιταλοί παραδόθηκαν στην οργάνωση του Ε.Λ.Α.Σ που βρισκόταν στα Δίδυμα και προωθήθηκαν προς την Μέση Ανατολή.

Το γεγονός αυτό αλλά και η συνεχιζόμενη δράση του Ε.Λ.Α.Σ και η συνεργασία του με το Ε.Λ.Α.Ν οδήγησε τους Γερμανούς στην οργάνωση μεγάλης εκκαθαριστικής επιχείρησης που εκτεινόταν από το Ναύπλιο ως την Ερμιονίδα. Στην επιχείρηση αυτή οι κατακτητές βρήκαν πρόθυμους συνεργάτες, τους ταγματασφαλίτες της περιοχής, που συνόδευσαν τα γερμανικά στρατεύματα και έπαιξαν σε κάθε περίπτωση τον προδοτικό

τους ρόλο. Στην διαδρομή πέρασαν από τα χωριά Λυγουριό – Κολιάκι – Τραχειά – Αγία Ελένη και έφτασαν στον Καρατζά. Ήδη είχαν συλλάβει στη Τραχειά το 18 χρόνο γιο του Βασίλη Μπούρα Νίκο, τον οποίο και κρέμασαν στο δρόμο Τραχειάς – Κρανιδίου στη θέση Νιχωρίτικα, αφού πρώτα τον βασάνισαν απάνθρωπα. Έμεινε κρεμασμένος τρία μερόνυχτα. Στις 4 Ιουνίου έφτασαν στον Καρατζά, συγκέντρωσαν όλους τους άνδρες του χωριού και τους έκλεισαν σε μια αποθήκη. Οι πληροφορίες λένε πως ήταν δυνατόν να εξουδετερώσουν τη φρουρά και να διαφύγουν. Όταν αυτό προτάθηκε, επικράτησε η άποψη ότι και αν αυτοί τα κατάφεραν, ίσως τα αντίποινα να ήταν σκληρά και σε βάρος γυναικών και παιδιών. Έτσι έμειναν εκεί, έτοιμοι να θυσιαστούν.

Το πρωί της 5^{ης} Ιουνίου έγινε η επιλογή από τα 80 άτομα που είχαν συλληφθεί 23 νέοι άνθρωποι από 18-55 ετών οδηγήθηκαν στο ρέμα που βρίσκεται κοντά στο δρόμο Τραχειάς – Κρανιδίου, στο συνοικισμό Νιχώρι. Τους παρέταξαν σε δύο σειρές παράλληλα στο ρέμα. Το οπλοπολυβόλο με το οποίο θα τους εκτελούσαν, το χειρίζονταν, λένε οι πληροφορίες, ``έλληνας`` ταγματασφαλίτης.

Λίγο πριν δοθεί το σύνθημα της εκτέλεσης, οι άνδρες που βρισκόταν κοντά στο ρέμα, σε μια απελπισμένη ύστατη προσπάθεια έπεσαν σε αυτό με σκοπό να διαφύγουν ανάμεσα στην πυκνή βλάστηση. Πέντε από αυτούς τα κατάφεραν και σώθηκαν. Οι υπόλοιποι εκτελέστηκαν σποραδικά. Από αυτούς που σκοτώθηκαν δίπλα στο ρέμα σώθηκε ένας αφού χτυπήθηκε ελαφριά και πέφτοντας κρύφτηκε από τους άλλους νεκρούς καθώς γέμισε αίματα και έμεινε ακίνητος, οι Γερμανοί τον νόμισαν νεκρό και έτσι δεν του έδωσαν ούτε τη χαριστική βολή. Από τους 6 διασωθέντες ζουν σήμερα οι 3.

Αναδημοσίευση από συνοπτική παρουσίαση έρευνας που έκανε ο Μπάμπης Ανδριανόπουλος.

ΕΚΤΕΛΕΣΤΗΚΑΝ ΤΗΝ 5-6-1944 ΑΠΟ ΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΑ ΚΑΤΟΧΗΣ

Μπούρας του Νικ. Βασίλειος (σπαγγονίστηκε) □ ετών 18

Ανδριανός του Αθαν. Ευάγγελος □ ετών 18

Γιακουμής του Κωνίνου Αθανάσιος □ ετών 32

Γιακουμής του Χαράλ. Παναγιώτης □ ετών 29

Δανόπουλος του Μωυση Κοσμάς □ ετών 22

Δανόπουλος του Φιλίππα Μωυση □ ετών 49

Δερματάς του Κωνίνου Αθανάσιος □ ετών 41

Λεβέντης του Ιωάν. Ανάργυρος □ ετών 28

Λιβανός του Γεώργ. Παναγιώτης □ ετών 30

Μούγιος του Δημ. Αθανάσιος □ ετών 25

Μούγιος του Ιωάν. Γεώργιος □ ετών 21

Μούγιος του Δημ. Νικόλαος □ ετών 32

Μπάκας του Γεώργ. Αθανάσιος □ ετών 29

Μπάκας του Γεώργ. Κωνσταντίνος □ ετών 23

Μπελεσιώτης του Αντών. Ανάργυρος □ ετών 21

Μπελεσιώτης του Αθαν. Αντώνιος □ ετών 55

Σαχίνης του Σταύρ. Κωνσταντίνος □ ετών 27

Σαχίνης του Σταύρ. Σταμάτης □ ετών 33

ΔΙΑΣΩΘΕΝΤΕΣ

Ανδριανός του Αθαν. Γεώργιος

Θεοδωρόπουλος του Αριστ. Σταμάτης

Λεβέντης Ιωάν. Χρήστος

Μπάκας Αθαν. Γεώργιος

Μπάκας Αθαν. Κωνσταντίνος

Σαχίνης Σταύρ. Παναγιώτης

ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ: Ο ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΗΣ ΜΕ ΤΟ ΠΡΙΟΝΙ

Κάθε είδους αλλαγή τακτικής στο θεσμό της εκπαίδευσης –όντας από τα πάνω – δεν επηρέασε την από καθέδρας αξιολόγηση των μαθητών. Αντίθετα ανά πάσα στιγμή μια άτυπη ή τυπική αποτίμηση της επίδοσης – είτε με την μορφή της φιλοφρόνησης – -επίπληξης είτε με την αριθμητική της έκφραση , διαγράφεται μέσα στις σχολικές αίθουσες παρουσία ενός ακροατηρίου με ανταγωνιστική δυναμική. Ο ``αλάνθαστος`` κριτής με το χαμόγελο ενός τηλεοπτικού παρουσιαστή, με την παγερή προσωπίδα ενός λευκού κολάρου ``ειδικευμένου``, με την ειρωνεία του «έπαιξες και έχασες» και μεταδίδοντας τον ίδιο του τον ρόλο ως αντικειμενική αξία αξιολογεί, καταστέλλοντας ή αναστέλλοντας κάθε έμφυτη –τουλάχιστον - προσπάθεια αυτοαξιολόγησης. Η τοποθέτησή του στο κέντρο ενός περιφερειακού συστήματος εκτέλεσης εντολών επιβεβαιώνει την ετερορρύθμιση ως πάγια τακτική του σχολείου. Κάθε έκφραση, σκέψη ή δραστηριότητα που δύναται να φέρει ή να μεταφέρει την αυτοαξιολόγηση αποκτά το χρίσμα της απαξίας, είτε πρόκειται για τον ίδιο, είτε πρόκειται για το μαθητή. Ο Ivan Illich, εκπρόσωπος της τάσης για την αποσχολιοποίηση της γνώσης, συνιδρυτής του Κέντρου για Διαπολιτισμική Τεκμηρίωση στην Γκουερναβάκα του Μεξικό, γράφει: «Οι θεσμοποιημένες αξίες που ενσταλάζει το σχολείο είναι ποσοτικές αξίες. Το σχολείο μυεί τον άνθρωπο σε έναν κόσμο όπου όλα μπορούν να μετρηθούν, ακόμα και η φαντασία και – γιατί όχι; - ο ίδιος ο άνθρωπος. Η προσωπική όμως ανάπτυξη δεν είναι μια μετρήσιμη οντότητα. Είναι η ανάπτυξη

μέσα σε μια πειθαρχημένη αμφισβήτηση και δεν είναι δυνατόν να μετρηθεί με κανένα κριτήριο, δεν είναι δυνατόν να υπολογιστεί με κανέναν ιστορικό, και δεν μπορεί να συγκριθεί με τα έργα ενός τρίτου. Σε μια τέτοια μάθηση, η άμιλλα είναι δυνατή μόνο στην επινόηση και τη δημιουργική προσπάθεια, και είναι προτιμότερο να ακολουθεί κανείς τα χνάρια κάποιου παρά να μιμείται το ρυθμό του. Η μάθηση που οραματίζομαι είναι μια συνεχής αναδημιουργία που δεν μπορεί να μετρηθεί» .

Ο μαθητής εικάζεται ως μετρήσιμη αξία σε κάθε τι που κάνει. Το σχολείο του είναι η κολυμπήθρα που τον βαπτίζει και αναβαπτίζει διαρκώς ως υποκείμενο έργου το οποίο μετριέται υπέρ ή κατά έναντι των άλλων. Η αναγκαιότητα του ιεραρχημένου συστήματος εργασίας συνδεόμενου με την εκάστοτε αγορά, επιτάσσει την εκπαίδευση σε στόχους κατάληψης μιας θέσης στην διαβαθμισμένη κλίμακα, εκπαιδεύοντας άτομα που θεωρούν αυτονόητη τη σχέση βαθμού – αποδοτικότητας ή αλλιώς μισθού-παραγωγικότητας.

Διάχυτος ο ανταγωνισμός σ' όλα τα επίπεδα με κέντρο το δάσκαλο μετατοπίζει τη δραστηριότητα, από τα ενδιαφέροντα στην ανάγκη κατάκτησης της καλύτερης βαθμολόγησης. Σ' ένα πλάσμα υποταγμένο στην ποσοστιαία θεώρηση της προϊστάμενης αρχής για το θεμιτό ή σωστό, γεννιέται η πρώτη μετρήσιμη ιδέα ενός «Ε-ΓΩ» αντιμέτωπου προς την έμφυτη ιδιαιτερότητα και ιδιομορφία του, και συνάμα η ανάλογη ιδέα του « Ε-ΜΕΙΣ» συνώνυμου μιας ανταγωνιστικής μάζας δίχως έννοια αλληλεγγύης και συνάφειας. «Το σχολείο» γράφει ο Ivan Illich «υποτίθεται ότι αναλύει τη μάθηση σε διάφορα ``θέ-

ματα`` και δημιουργεί έναν κύκλο σπουδών που αποτελείται από αυτές τις προκατασκευασμένες μονάδες, ώστε το αποτέλεσμα να είναι μετρήσιμο με μια παγκόσμια κλίμακα. Οι άνθρωποι που υποκύπτουν στα μέτρα των άλλων για τον καθορισμό της προσωπικής τους ανάπτυξης γρήγορα υιοθετούν τον ίδιο κανόνα και για τους εαυτούς τους». Το παιδί λοιπόν αλλοιώνεται μέσα στη διαδικασία της βαθμολόγησης-αξιολόγησης η οποία είναι και η κύρια απειλή εν μέσω ανταποδοτικών οφελών και αρνητικών συνεπειών, οι οποίες κυμαίνονται από την περιφρόνηση, τη χειροδικία μέχρι την συναισθηματική ψυχρότητα από τον οικείο του χώρο. Προτείνεται ως εξάρτημα το οποίο χρησιμοποιείται ή πετιέται, ενώ οι ιδιαίτερες ικανότητές του μπαίνουν μέσα σε ένα χώρο απωθημένων γεννώντας του το μίσος για κάθε τι που αποκλίνει από αυτήν την προκατασκευασμένη μα εμπειδωμένη ηθική. Η ενοχή σαν ένα τέρας με το θριαμβευτικό χαμόγελο του επιτυχημένου σου λέει πως εσύ φταις που δεν πέτυχες (να κάνεις αυτό που δεν ήθελες). «Οι άνθρωποι» συνεχίζει ο Ivan Illich «που έχουν υποστεί παρατεταμένη εκπαίδευση δεν είναι σε θέση να χειρισθούν τις μη μετρήσιμες εμπειρίες. Για αυτούς ότι δεν μπορεί να μετρηθεί είναι δευτερεύον ταυτόχρονα και απειλητικό. Δεν χρειάζεται βεβαίως να τους στερήσει κανείς τη δημιουργικότητά τους. Το ρόλο αυτό τον έχει αναλάβει η διδασκαλία κάτω από την οποία έχουν ξεμάθει να κάνουν το δικό τους; έχουν ξεμάθει να είναι ο εαυτός τους, και εκτιμούν μόνο ότι έχει ήδη γίνει ή ότι μπορεί να γίνει. Όταν οι άνθρωποι διαμέσου των σχολείων έχουν μάθει ότι οι αξίες μπορούν να παρα-

χθούν και να μετρηθούν τείνουν πλέον να αποδεχθούν όλες τις δυνατές διαβαθμίσεις. Έτσι υπάρχει μια κλίμακα για την ανάπτυξη των κρατών, μια άλλη κλίμακα για την ευφυΐα των βρεφών και ακόμα και η πορεία για την ειρήνη μπορεί να υπολογιστεί με μια απλή καταμέτρηση. Για την ανθρωπότητα των σχολείων ο δρόμος για την ευτυχία είναι στρωμένος με δείκτες καταναλωτή». Έτσι σιγά σιγά χάνεται η αυτοεκτίμηση του ανθρώπου και μαζί μ' αυτήν κάθε ηθική προσπάθεια για τη γνώση. Η περιπέτεια να ανακαλύπτεις να αναδημιουργείς να πλάθεις μορφώματα, ενοχοποιείται αν και εφόσον βαθμολογείται ή υπόκειται στη βαθμολογική κλίμακα. Οι αυτοκτονίες, οι αυτοτραυματισμοί, οι εφιάλτες, τα ανεπανόρθωτα πολλές φορές πλήγματα στην βιολογική και πνευματική οντότητα, αναζητούν μια πλήρη διέξοδο και μια επανατοποθέτηση στο μερικό και ολικό ζήτημα της εκπαίδευσης και της κοινωνίας αντίστοιχα. Το ψέμα που υφέρπει στα τηλεοπτικά κανάλια, στα ψυχιατρικά συνέδρια και φτάνει μέχρι τους ``συλλόγους`` γονέων ή εκπαιδευτικών αλλά και το ρητορικό ενδιαφέρον για το παιδί συνήθως καταλήγει στη σύναψη νέων διπλωματικών σχέσεων εν μέσω χάσματος. Θεσμοθετώντας και προτρέποντας μια δραστηριότητα η οποία συνδέεται άμεσα με την αναρρίχηση σ' οποιοδήποτε βαθμομετρημένο διάγραμμα διαφωνούν ή συμφωνούν για τον τρόπο χειραγώγησης τον δέχονται δηλαδή ως δεδομένο.

ΑΠΕΝΑΝΤΙ στην πραγματικότητα που

εκκωφαντικά (<<ανάπτυξη ή θάνατος >>) ή υπόκωφα (<<ότι φας κι ότι αρπάξεις>>) εκβιάζει, απειλεί εκτρέ-

ποντας τον άνθρωπο σε εξάρτημα δημιουργώντας επιτυχημένους ή αποτυχημένους- παράλυτους στη ζωή, διαφαίνεται ρητά ή όχι, η αναγκαιότητα που τείνει να γίνεται ανάγκη: Την αντίσταση στο διακανονισμό της ζωής μας από μια τάξη πραγμάτων επιβαλλόμενη εκ των άνωθεν που εναντιώνεται σε κάθε προσπάθεια ατομικού και κοινωνικού αυτοκαθορισμού. Ο λογιστής - δάσκαλος της εκπαιδευτικής επιχείρησης είναι ένα δυνατό άλλοθι το οποίο τεκμηριώνει τη διαπίστωση ότι για τις αποφάσεις αρκούν οι εκλεκτοί οι μορφωμένοι και οι ικανοί, απέναντι σε ανεπιθύμητους, άσχετους και ανίκανους.

Το σχολείο μέσω της βαθμολόγησης-αξιολόγησης συνιστά μια δυναμική παράμετρο άσκησης "πολιτικής" για τους υπηκόους-δηλαδή της ουσιαστικής παραίτησης από κάθε δικαίωμα. Πιστοποιεί συμβολικά την "ικανότητα" του μελλοντικού κατ' όνομα "πολίτη" να μοιράζεται τις εντολές και να εκτελεί τις αποφάσεις. Υιοθετώντας την "ανικανότητα" που τον στιγματίσει ως μαθητή δέχεται την "αποτυχία" του απέναντι σ' αυτούς που "πέτυχαν" και τον κανοναρχούν (πολιτική, οικονομία κλπ). Ο Joel Spring, συνοδοιπόρος, εκπαιδευτικός μαζί με τον Illich υπογραμμίζει. «Το σχολείο γι' αυτό ενεργεί σαν ένα ισχυρό εργαλείο για την κοινωνική καταδίκη και αποδοχή, επειδή όλοι πιστεύουν στο θεσμό. Αν υποθέσουμε ότι μια επαρκής αυτοαντίληψη εξαρτάται από την αποδοχή και την ικανότητα να λειτουργεί κάποιος σε μια κοινωνική κατάσταση καταλαβαίνουμε την ψυχολογική ισχύ του σχολείου. Ένας κατ' εξοχήν βοηθητικός θεσμός της δημοκρατίας, το σχολείο, λέει βασικά στον από-

βλητο στο γκέτο ότι του δόθηκαν όλες οι ευκαιρίες κι αυτός απέτυχε. Η απόρριψη από το σχολείο οδηγεί σε υποταγή και στο τέλος στην πλήρη ανικανότητα και αδράνεια».

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ:

Η καταστροφή της Γαυδοπούλας και η απειλή για Γαύδο και Νότια Κρήτη.

«Τούτο τον κόσμο νούρι μου άλλοι τον είχαν πρώτα κι εδά τον έχωμεν εμείς μα δε μας τον εδώκα»

Ισοπέδωση ενός νησιού: Μοιάζει με κακής ποιότητας μυθιστόρημα επιστημονικής φαντασίας, αλλά είναι πραγματικά σχέδια πραγματικών κεφαλαιούχων που προωθούνται στα υπουργεία. Όμιλος εφοπλιστών που κρύβουν τα ονόματά τους και ενεργούν μέσω πληρεξουσίων αγοράζει τη Γαυδοπούλα. Ανεξακρίβωτες πληροφορίες μιλούν για σύμπραξη Ελληνοάγγλων και Αγγλοκυπρίων εφοπλιστών του Λονδίνου (Λαιμός κ.λπ.) με Γερμανοολλανδική εταιρία. Βάσει της μελέτης του γραφείου Στ. Παπαβασιλείου που έχει υποβληθεί στο δημόσιο για έγκριση, σχεδιάζουν:

-Να ισοπεδώσουν τη Γαυδοπούλα στο ύψος των 6 μέτρων τώρα έχει 113 μέτρα ύψος, 3 χιλιόμετρα μήκος, 700 μέτρα πλάτος

-Να μπαζώσουν το βυθό με τα προϊόντα εκσκαφής και να επεκτείνουν-ευθυγραμμίσουν το νησί περιμετρικά από 50 μέχρι 200 μέτρα.

-Να την μετατρέψουν όλη σε ιδιωτικό λιμάνι κατασκευάζοντας περιμετρικά λιμενοβραχίονα συνολικού μήκους 6 χιλιομέτρων. Ο λιμάνι θα έχει εσωτερικό χώρο για πλοία 900 στρέμματα θάλασσα και συνολικό μήκος για να πλευρίζουν, 12 χιλιόμετρα.

-Να κατασκευάσουν κτίρια βιομηχανίας συνολικού εμβαδού 21.000 τετραγωνικών μέτρων, γραφεία-αποθήκες 10.000 τ.μ., δεξαμενές καυσίμων ανεφοδιασμού πλοίων, μονάδες παραγωγής 8.000 κιλοβάτ από πετρέλαιο και ανεμογεννήτριες, μονάδα αφαλάτωσης, χώρο υγειονομικής ταφής απορριμάτων κ.λπ.

-Να κτίσουν θαλάμους και εστιατόρια για 450 εργάτες στον όρμο «ποταμός» της Γαύδου (περιοχή Άμπελος) και λιμάνι για τη μεταφορά τους.

ΣΚΟΠΟΣ

Η μετατροπή του νησιού λόγω της κεντρικής του θέσης στο σημαντικότερο κόμβο ελλιμενισμού, μεταφόρτωσης και ανακατανομής φορτίων στην Ανατολική Μεσόγειο, ώστε να μειώνεται το κόστος του μεταφορέα εφοπλιστή λόγω ορθολογικότερης κατανομής των δρομολογίων.

Επίσης η επί τόπου κατασκευή και επισκευή κοντέινερς.

Σημειωτέον ότι η μονάδα αυτή λειτουργούσε στη Μάλτα και την έδιωξαν λόγω ρύπανσης.

ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

-Ολοκληρωτική καταστροφή της Γαυδοπούλας. Ισοπέδωση, τσιμεντοποίηση, εξαφάνιση κάθε μορφής ζωής: φυτού-ζώου-πουλιού-ψαριού.

-Ολοκληρωτική καταστροφή με το μπάζωμα του βυθού γύρω από το νησί, του καλύτερου ψαρότοπου της Κρήτης και τόπου αναπαραγωγής ψαριών.

-Καταστροφή του κοινωνικού ιστού της Γαύδου.

-Σίγουρος κίνδυνος μόλυνσης (πίσσειες, πετρέλαια, σεντινόνερα, τοξικά από διαλυτικά σκουριάς κ.λπ.) της Γαύδου και των Νοτίων ακτών της Κρήτης από Κριό μέχρι Πρέβελη.

-Άγρια εκμετάλλευση των 450 τριτοκοσμικών εργατών που θα ζουν σε συνθήκες δουλοπαροικίας όντας στο έλεος της εταιρίας, θα πίνουν στο ΚΨΜ της εταιρίας, θα τρώνε το συσσίτιο της εταιρίας, θα ψωνίσουν (έναντι μισθού) από το μαγαζί της εταιρίας. Ακόμα κι αν θέλουν να τα βροντήξουν και να φύγουν θα πρέπει να περιμένουν να τους μεταφέρει η εταιρία.

-Η Γαυδοπούλα θα γίνει απρόσιτη από κάθε απλό πολίτη.

-Στήνεται μακριά από αδιάκριτα βλέμματα κόμβος διακίνησης πρέζας και όπλων. Μεγαλοεφοπλιστής ίσον λαθρέμπορος. Και δε μιλάμε για κιλά αλλά για τόνους. Ούτε για μπιστολάκια αλλά για πυραύλους. Βαρέα όπλα επιπέδου κρατικών αγορών, όργανα πολέμου που θα καλύπτουν τη ζήτηση σε Βαλκάνια και Μέση Ανατολή.

-α πράγματα είναι ακόμα χειρότερα αν αληθεύουν οι φήμες που φέρουν Αμερικανικό Πεντάγωνο και NATO να ενδιαφέρονται για χρήση των εγκαταστάσεων σαν αεροναυτική βάση (σε συνδυασμό με τα Νατοικά σχέδια για βάση ραντάρ στη Γαύδο της οποίας το ελικοδρόμιο ήδη κατασκευάστηκε).

Η περιβαλλοντική μελέτη που συνοδεύει τα σχέδια είναι διάτρητη. Παραβιάζει όλες τις διατάξεις προστασίας περιβάλλοντος, χλωρίδας, πανίδας, βυθού, αρχαιοτήτων κ.λπ. που δεσμεύουν κάθε απλό πολίτη, όχι όμως τους εφοπλιστές.

-Αποσιωπά τον κίνδυνο μόλυνσης των παραλιών Σφακιών-Σελίνου-Γαύδου.

-Η περιοχή είναι προστατευόμενη βάσει του προγράμματος «ΦΥΣΗ 2000» που περιλαμβάνει Γαύδο,

Γαυδοπούλα, Φαράγγι Σαμαριάς, ακτές Σφακιών-Σελίνου.

-Στη Γαυδοπούλα υπάρχουν αρχαιότητες Μινωικές-Κλασσικές Ελληνικές-Ελληνιστικές-Ρωμαϊκές-Βυζαντινές-Ενετικές. Πρόσφατα στην παραλία της εντοπίστηκε αρχαίο ναυάγιο με αμφορείς.

-Είναι σταθμός και πέρασμα αποδημητικών. (Τσίχλες, σκαλόρθες, τρυγόνια, ορτύκια, μελισσοφάδες, αλκυόνες, γεράκια, θαλασσοπούλια κ.λπ.)

-Αιώνες τώρα χρησιμοποιείται παραδοσιακά σαν χειμαδιό.

-Μαζί με κέδρα, χαρούπια, σκίνο, έρκα, θύμο, θρίμπη, αγκίσαρο, κατσουλια, σταμναγκάθι, κρινάκια, ορχιδέες, λαγοκοιμητές, ανωνίδες κ.λπ. υπάρχουν και μοναδικά είδη φυτών λόγω απομόνωσης που δεν απαντούν στην Κρήτη ούτε στην Αφρική.

Παρ' όλ' αυτά οι ενδιαφερόμενοι ασκώντας έντονες πιέσεις στις κρατικές υπηρεσίες έχουν ήδη αποσπάσει αρκετές από τις απαιτούμενες εγκρίσεις.

Ενεργώντας με μυστικότητα, αδιαφορούν πλήρως για την τοπική κοινωνία και παρακάμπτουν τις τοπικές αντιδράσεις προσφεύγοντας στα υπουργεία. Π.χ. η Εφορία Αρχαιοτήτων Χανίων τους απέρριψε την αίτηση, αλλά παίρνουν έγκριση από το Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο στην Αθήνα. Στην εκδήλωση ενδιαφέροντος του Πανεπιστημίου της Κρήτης για μελέτη της χλωρίδας και της πανίδας της Γαυδοπούλας ο περιφερειάρχης δήλωσε ξερά «να μην ανακατεύεστε». Και γενικά σε κάθε εμπλεκόμενη υπηρεσία, οι ανώτεροι πιέζουν ασφυχτικά τους κατώτερους να κλείσουν τα μάτια και να υπογράψουν.

Ταυτόχρονα γίνεται προσπάθεια να πειστούν οι κάτοικοι της Γαύδου ότι θα έχουν οικονομικά οφέλη από την υπόθεση. Κέρδη όμως θα έχει μόνο η εταιρία. Για τους κατοίκους θα μείνει μόνο η ρύπανση και η υποβάθμιση της περιοχής.

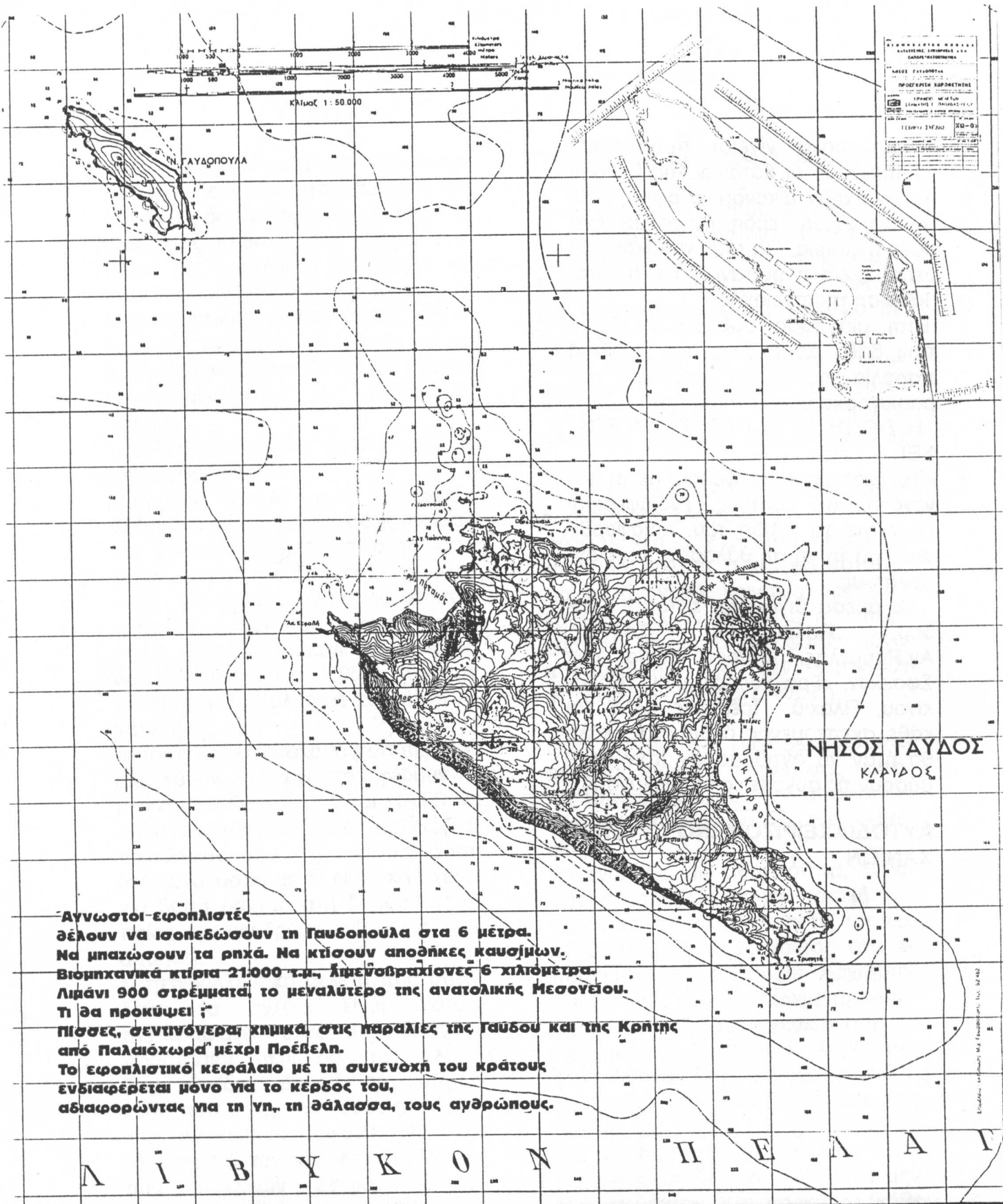
Ετσι μια τόσο σοβαρή υπόθεση, που βάζει σε κίνδυνο όλη τη νότια παραλία της Κρήτης προχωρά παρασκηνιακά μέσα στη σιωπή.

Η ΣΙΩΠΗ ΑΥΤΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΠΑ-ΣΕΙ.

Το εφοπλιστικό κεφάλαιο με τη συ-νενοχή του κράτους, ενδιαφέρεται μόνο για τα κέρδη του, αδιαφορώντας για τη γη, τη θάλασσα, τους ανθρώπους.

Οι άμεσα θιγόμενοι κάτοικοι Γαύδου, Παλιοχώρας, Σούγιας, Αγ.Ρουμέλης, Λουτρού, Χώρας των Σφακίων, Φραγκοκάστελλου, Ροδακινου, Πλακιά, Πρέβελης αλλά και κάθε σκεπτόμενος άνθρωπος, καλό θα ήταν να αντιδράσουν πριν δοκιμάσουν τις συνέπειες της μόλυνσης.

**ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ
ΧΑΝΙΩΝ**

Άγνωστοι-εφοπλιστές
θέλουν να ισοπεδώσουν τη Γαυδοπούλα στα 6 μέτρα.
Να μπαλώσουν τα ρηχά. Να κτίσουν αποθήκες καυσίμων.
Βιομηχανικά κτίρια 21.000 τ.μ., λιμενοβραχίονες 6 χιλιόμετρα.
Λιμάνι 900 στρέμματα, το μεγαλύτερο της ανατολικής Μεσογείου.
Τι θα προκύψει;

Πίσσες, σεντινόνερα, χημικά, στις παραλίες της Γαύδου και της Κρήτης
από Παλαιόχωρα μέχρι Πρέβελη.
Το εφοπλιστικό κεφάλαιο με τη συνενόχη του κράτους
ενδιαφέρεται μόνο για το κέρδος του,
αδιαφορώντας για τη νη., τη θάλασσα, τους αγρότες.

**ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ
ΓΑΥΔΟΠΟΥΛΑΣ
ΚΑΙ ΤΗ ΡΥΠΑΝΣΗ ΤΩΝ ΠΑΡΑΛΙΩΝ ΓΑΥΔΟΥ - ΣΕΛΙΝΟΥ - ΣΦΑΚΙΩΝ**

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ ΧΑΝΙΩΝ

ΣΥΖΗΤΗΣΗ: ΔΗΜΑΡΧΕΙΟ ΤΕΤΑΡΤΗ 25 ΦΕΒΡΑΡΙΗ 8μ.μ.